

Arrest

nr. 311 409 van 14 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtounse afkomst en behoort u tot de Khogyanistam. U bent geboren in het dorp Bar Bihar, gelegen in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar, en heeft steeds in Bar Bihar gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. U woonde samen met uw ouders en vijf zussen en drie broers en werkte als landbouwer. Uw geboortedatum kent u niet maar u verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud ongeveer 23 jaar oud te zijn. U bent een soennitische moslim. U bent nooit naar school gegaan en kan niet lezen of schrijven. U bent ongehuwd.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U ging op een dag in de ochtend met uw broer F. naar de velden. U zag twee gemaskerde mensen komen aanrijden met hun motorfiets, die stopten aan de brug. Daarna plaatsten ze iets onder de brug. De mannen vertrokken weer. Een half uur later ongeveer passeerde er een militair konvooi van het Afghaans leger. U hield het konvooi tegen en vertelde wat u had gezien. De militairen begonnen te zoeken en vonden iets, u vermoedde een bom. Daarna reed het konvooi weer verder. Diezelfde avond kwam de mullah van het dorp naar uw huis en zei dat de taliban hadden gevraagd naar u, met de vraag u te melden bij de taliban. De malik van uw dorp (het dorpshoofd) zei dat indien u het dorp niet zou verlaten, hij u zou moeten uitleveren aan de taliban.

U bent vervolgens samen met uw broer F. naar het huis van uw oom gegaan in het district Surkhrod. Uw oom adviseerde u om te vluchten. Daags nadien bent u 's avonds naar Kabul gegaan en via Kabul heeft u Afghanistan verlaten, samen met uw broer.

Een drietal dagen na uw vertrek uit Afghanistan zijn de taliban naar uw huis gekomen om u te zoeken. De taliban vonden u niet en hebben vervolgens uw vader geslagen, waarna ze weer vertrokken. Na uw vertrek uit Afghanistan ontving de malik van uw dorp ook nog twee brieven van de taliban, die hij aan uw familie gaf.

Jullie vertrokken ongeveer anderhalve maand voordat de taliban op 15 augustus 2021 de hoofdstad Kabul innamen en hun controle vestigden over het hele land. Jullie reisden via Pakistan en Iran naar Turkije. Bij het oversteken van die grens raakte u gescheiden van F.. U reisde zelf verder langs Griekenland, Macedonië, Servië, BosniëHerzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en een onbekend land naar België.

U bereikte België op 08 oktober 2021. Diezelfde dag nog werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer dat de taliban u zouden doden omdat u het Afghaanse regeringsleger heeft gewaarschuwd voor een bom van de taliban. In onderschikte orde vreest u door de taliban te zullen worden aanzien als iemand die alcohol drinkt of andere illegale dingen doet vanwege uw verblijf in een Westers land.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten in kopie voor: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) (stuk 1), taskara van uw ouders (stuk 2), taskara van uw broers en zussen (stuk 3), foto's van overleden zus (stuk 4), en een dreigbrief (stuk 5).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

In de eerste plaats moet worden gewezen op het weinig plausibele karakter van de oorzaak van uw problemen. Volgens uw verklaringen zag u 's morgens twee gemaskerde mensen aankomen met motorfietsen. Ze plaatsten iets onder een brug en vertrokken weer (CGVS p. 12 en p. 14). U herkende de mensen niet, maar zij herkenden u blijkbaar wel. Ongeveer een half uur later passeerde er een konvooi van het Afghaans leger. U riep dit konvooi een halt toe en meldde hen dat enkele mensen een bom onder de brug hadden gelegd (CGVS p. 12). Er kan evenwel maar weinig geloof worden gehecht aan de omstandigheden die maakten dat u in staat was om het militaire konvooi te waarschuwen voor het dreigende gevaar.

U verklaarde namelijk zelf eerder in het gehoor dat de taliban vooral 's avonds en 's nachts actief waren in uw dorp (CGVS p. 6). Het is bijgevolg weinig realistisch dat de taliban op klaarlichte dag ('s morgens) een bom plaatsen onder een brug in het volle zicht van ooggetuigen. Overdag, bij daglicht, lopen zij immers een groot risico om betrapt te worden, wat net de reden is dat de taliban vooral onder dekking van het duister handelen.

De vraag blijft dan ook onbeantwoord waarom deze mannen openlijk en bij klaarlichte dag zoiets zouden doen wat in feite verborgen moest blijven voor buitenstaanders. Geconfronteerd met deze vaststelling moet u uiteindelijk toegeven dat u niet kan uitleggen hoe het komt dat de taliban die ochtend zo openlijk hun clandestiene activiteiten uitvoerden (CGVS p. 14).

Er kan ook redelijkerwijze aangenomen worden dat mochten de taliban u daar daadwerkelijk hebben gezien, zij meteen – alleszins veel sneller - zouden hebben ingegrepen en controle hadden genomen over de situatie zodat u de kans niet zou krijgen om de autoriteiten te verwittigen. Een logische opvolging van de feiten zou immers zijn geweest dat als u tegen de verwachtingen van de taliban in aanwezig was op de plaats waar ze zaken uitvoerden die het daglicht niet mochten zien, de aanwezige talibanleden meteen actie hadden genomen tegen u. Een actie waarbij ze u het zwijgen oplegden of ervoor zorgden dat u ze niet kon zien of een andere manier om ervoor te zorgen dat u hun plan niet in de kiem zou smoren en al zeker niet naar de overheidstroepen zou stappen.

Een tweede en nog belangrijker vaststelling is dat uw houding niet in overeenstemming was met het gevaar dat u liep als getuige, en waarvan u zeker op de hoogte moest zijn.

Immers, gevraagd of u niet bang was van de taliban, antwoordde u dat u “die mensen echt beu” was (CGVS p.15). Na het zien van een aankomend legerkonvooi stapte u vrijwel meteen naar de overheid zonder hier lang over na te denken of de feiten vooraf met iemand te bespreken (CGVS p. 15). Deze beslissing moet in het licht van uw verklaringen over de talibanaanwezigheid in uw regio worden gelezen en beoordeeld. U had een duidelijk zicht op de controle- en machtsmechanismen van de taliban in uw dorp en regio (CGVS p. 6,7), en stelt zelf dat niemand uit uw regio spontaan de taliban zou durven verklikken uit angst voor represailles (CGVS p. 15). Het kan dus niet anders dan dat u beseftte welke ernstige veiligheidsrisico's uw daden met zich kon meebrengen. Aangezien Afghanistan een collectieve maatschappij is, en uw handelen dus ook zou afstralen op uw ouders, broers en zussen, zette u hun veiligheid al evenzeer op het spel. Uw broer zei u dat ook (CGVS p. 15). Het komt dan ook niet doorleefd over dat u, die eerst zo weinig interesse toonde dat u tot op heden niet zeker bent of er echt een bom lag onder de brug (CGVS p. 12, 14, 17), na een halfuur plots in een opwelling besliste om “iedereen te redden” (CGVS p. 15). Aangezien u zelf ook zegt dat het leger op routineuze wijze veiligheidscontroles uitvoerde om dergelijke bommen op te sporen (CGVS p. 15-16) kan het nut van uw tussenkomst trouwens ook ernstig betwijfeld worden.

Daar kan nog aan worden toegevoegd dat het merkwaardig is dat u er niet bij stilstond dat u zichzelf ook nog eens in potentieel groot gevaar bracht toen u het militair konvooi tot staan probeerde te brengen. De gewapende militairen waar u op af ging hadden immers kunnen denken dat het om een hinderlaag ging en/of dat u zelf bij de taliban was. Het Afghaans leger was immers zelf voortdurend doelwit van aanvallen, onder andere vanuit uw eigen dorp (CGVS p. 8), en kon zich enkel in de relatieve veiligheid van een heus konvooi in uw regio begeven (CGVS p. 7). In de door u geschetste omstandigheden zou het dus hoegenaamd niet zeker zijn dat deze soldaten bereid waren om te stoppen en met u in gesprek te gaan. Uw uitleg dat de soldaten konden zien dat jullie aan landbouw deden en dus onschuldige burgers waren (CGVS p. 16) kan niet overtuigen. De guerrillatactieken die de taliban gebruikte waren enkel mogelijk omdat de taliban konden opgaan in de Afghaanse maatschappij.

Met dit gebrek aan interne logica geconfronteerd, repliceerde u dat de plaats van de feiten geen plaats was waar de taliban het leger konden aanvallen of een aanval kon doen (CGVS p. 16). Dit raakt kant noch wal omdat uw relaas net volledig gebaseerd is op het feit dat dit een gevaarlijke plaats was, waar de taliban een aanval plande door een bom te plaatsen onder een brug. Bovendien speelde dit alles zich volgens u dus af in een regio waar de taliban zeer actief waren.

Verder is het zeer merkwaardig dat het Afghaans leger u weinig vragen stelde over meer details of de precieze omstandigheden (wie, wat, waar, wanneer) van wat u zou hebben gezien. U hield het eerste voertuig van het konvooi tegen, een militair vroeg u wat er gebeurde, u antwoordde dat er iets onder een brug was gelegd. De militairen vroegen u verder niets meer en stapten uit. U ging terug naar uw veld (CGVS p. 16). U was nochtans een ooggetuige geweest en had het leger relevante informatie kunnen geven. Het is minstens vreemd te noemen dat het leger niet meer nieuwsgierig was naar details, als ze toch naar uw waarschuwing luisterden dat u iets verdachts had gezien.

Jullie eigen reactie op deze buitengewone gebeurtenissen, of eerder het gebrek daaraan, onderstreept nog meer de ongeloofwaardigheid van uw beweerde vluchtaanleiding.

Zelfs indien zou worden geloofd dat u in deze onwaarschijnlijke omstandigheden getuige was van de voorbereiding van een bomaanslag en in een opwelling besliste om een legerkonvooi te redden, quod non, komt het bijzonder ongerijmd voor dat u en uw broer de rest van de dag gewoon verder bleven werken en pas bij het bezoek van de malik reageerden op de situatie (CGVS p. 17). Toch maakt u pas melding van een

gesprek met uw ouders over deze kwestie wanneer u daar expliciet naar werd gevraagd. U voegt dan toe aan uw relaas dat jullie na het werk aan jullie ouders vertelden wat er zich had afgespeeld. Jullie ouders sloegen er geen acht op en zeiden: "we zullen zien wat er gebeurt" (CGVS p. 17). Ondanks het gegeven van de onveiligheid in uw dorp, de aanwezigheid van de taliban en u die de taliban had verklikt bij het Afghaans leger, troffen uw ouders met andere woorden geen veiligheidsmaatregelen, noch maakten ze zich ernstige zorgen (CGVS p. 17). Wanneer even later nog eens gepeild naar de volgorde van deze gebeurtenissen, geeft u een andere versie: u beweert dan dat uw vader het wel voorzichtiger vond dat u naar een oom zou gaan, maar dat u zelf de zaak niet ernstig nam tot de malik jullie kwam waarschuwen (CGVS p. 17-18). U gevraagd hoe u dacht dat de taliban zouden reageren op verraders, antwoordde u dat u gedood zou worden. U leefde bijgevolg in de wetenschap dat de taliban spionnen doodden, maar nam desalniettemin de dreiging vanuit de taliban niet serieus (CGVS p.18). Dit valt niet in een logisch geheel te wringen.

Na jullie vertrek naar een oom in Surkhrod liepen uw ouders volgens u geen gevaar meer omdat de taliban jullie niet zouden kunnen vinden (CGVS p. 17). Dat uw vader zich veilig kon wanen nadat hij ontdekte dat u door de taliban werd beschouwd als spion, en jullie het bevel van de taliban om u en uw broer uit te leveren hadden genegeerd, ondermijnt natuurlijk fundamenteel wat er nog rest van uw geloofwaardigheid. Dat uw ouders nog altijd op dezelfde plaats wonen (CGVS p. 10), en noch uw broer, noch uw vader nog enig actueel probleem hebben met de taliban (CGVS p. 19) is eveneens een duidelijke indicatie dat uw verklaringen niet waarheidsgetrouw zijn. Mochten de taliban u, en daarmee ook uw familie, werkelijk in het vizier hebben dan zouden ze op een meer doortastende wijze te werk gegaan zijn. Uit niets blijkt dat de taliban, die u van spionage beschuldigden, u actueel zoeken.

Dat de taliban zo weinig moeite deed om u te pakken te krijgen bevestigt deze inschatting. De taliban kwamen niet rechtstreeks naar uw huis, maar waarschuwden u via tussenkomst van de malik. De taliban vroeg de malik om u uit te leveren (CGVS p. 17). Men zou verwachten dat ze snellere, directere en hardere actie zouden ondernemen indien zij u als een spion of tegenstander beschouwden. Het valt niet in te zien waarom de taliban zouden nalaten om u thuis te komen halen, indien zij werkelijk naar u op zoek waren. Door hun handelen gaven ze u uiteindelijk de kans om te ontkomen. Dat de taliban pas drie dagen later naar uw huis zijn gekomen, dreigden om de deur op te blazen alvorens ze het huis doorzochten en uw vader een pak slaag gaven (CGVS p. 13), waarna ze nog veel later nog eens een dreigbrief stuurden, is een bizarre en vooral omslachtige manier van handelen. Er kan niet worden ingezien, noch heldert u op, waarom de taliban die elke nacht uw dorp en uw huis konden betreden (CGVS p. 6,7) en wisten wie u was, niet direct thuis naar u kwamen zoeken.

De door u neergelegde dreigbrief ondergraaft verder uw geloofwaardigheid, eerder dan dat ze deze kracht kan bijzetten. U gaf meermaals aan dat het om twee brieven ging (CGVS p. 13). U voegde bij uw stukken echter één brief, weliswaar aan beide zijden bedrukt (Stuk 5 documenten verzoeker). Dit werd u ook getoond tijdens het persoonlijk onderhoud, waarna u abrupt uw verklaringen wijzigt en zegt dat u bedoelde dat het gaat om twee kanten van een brief, terwijl u dat nog even tevoren uitdrukkelijk had ontkend (CGVS p. 13). Het is al bedenkelijk dat u zo een flagrante fout maakt, en het kan al helemaal niet worden ingezien waarom uw ouders bij het ontvangen van deze brief zouden hebben verteld dat het ging om twee brieven. Na vertaling door het CGVS blijkt duidelijk dat het om één enkele brief gaat.

In de brief wordt u met de dood bedreigd: "...Wij gaan jullie vernietigen en een doodstraf geven zodat het een les kan worden voor de Moslim natie. Wachten maar op jullie dood..." (zie stuk 5 documenten verzoeker, vertaald door CGVS). Bij de ontvangst van de 'brieven', in werkelijkheid dus één brief, vergewisten uw ouders zich echter niet omtrent de inhoud ervan. Meer nog: ze vermeldden de ontvangst ervan ook niet aan u toen u met hen belde na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 18), wat hoogst onlogisch is. U geeft aan dat uw ouders zelf niet kunnen lezen, maar zij vroegen evenmin aan iemand anders om de inhoud aan hen voor te lezen. Wat zij zeker zouden hebben kunnen doen, aangezien de neven van uw oom wel kunnen lezen (CGVS p.13). Bovendien bleek u zelf ook niet te informeren naar de inhoud van de 'brieven' nadat u te horen kreeg dat er 'twee brieven' waren toegekomen, wat blijk geeft van opmerkelijke desinteresse. Het mag nochtans van een verzoeker verwacht worden dat hij zich ernstig informeert over de vervolging die hij vreest.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Botj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U komt niet verder dan een blote bewering dat men er in Afghanistan van zal uit gaan dat u alcohol hebt gebruikt of illegale dingen hebt gedaan (CGVS p. 21) maar staat deze met geen enkel concreet element. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet de bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De neergelegde dreigbrief (stuk 5 conform inventaris documenten verzoeker) werd hierboven reeds besproken en versterkt de ongeloofwaardigheid van het relaas. De foto's betreffende de overleden zus, voor zover deze foto's echt zouden zijn en waarover het CGVS thans geen uitspraak kan doen in bevestigende noch in ontkennende zin, hebben geen specifieke relevantie voor de beoordeling van de aangehaalde vrees. Volgens uw verklaringen is uw zus in het verleden burgerslachtoffer geworden tijdens een conflict tussen de taliban en overheidstroepen, maar u brengt deze gebeurtenis niet in verband met de door u ingeroepen vrees voor vervolging. In de mate dat u hiermee verwijst naar een reëel risico op het lijden van ernstige schade, verwijst het CGVS naar de analyse van de actuele veiligheidssituatie in uw herkomstland eerder in deze beslissing.

De door u neergelegde fotokopieën van taskara's vormen slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit alsook die van uw verwanten. Op zich worden die in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Louter het feit dat u een Afghaan bent volstaat evenwel niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 11 maart 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

De advocaat van de verzoekende partij repliceert op uitgebreide wijze op de aanvullende nota neergelegd door het CGVS. Zo wijst ze o.m. op het arrest nr. 297 075 van 14 november 2023 van de Raad waarbij de beslissing van het CGVS werd vernietigd omdat de informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan niet recent genoeg was en omdat de veiligheidssituatie enkel in het algemeen werd onderzocht zonder differentiatie tussen de verschillende provincies. Zij stelt dat de in de aanvullende nota vermelde rapporten van december 2023 en juni 2023 nog steeds niet tegemoetkomen aan de inhoud van dit arrest. Zij stelt dat uit deze rapporten wel blijkt dat het willekeurig geweld is toegenomen doch dat er geen specifieke informatie is over de verschillen tussen de provincies. Zij geeft tevens aan dat uit de COI Focus Afghanistan over de Migratiebewegingen sinds de machtsovername, niet kan afgeleid worden dat vanuit het Westen veilig kan teruggekeerd worden naar Afghanistan, waar zij ook wijst op de verwestering. Zij stelt dat de weinige gedwongen terugkeerders vanuit het westen (Frankrijk, België en USA) personen betroffen die veroordeeld waren wegens terrorisme, zodat het niet gaat om verwesterde profielen. Zij wijst er verder op dat uit de cijfers blijkt dat er wel sprake is van vrijwillige terugkeer, dat dit volgens het UNHCR gaat om ongeveer 6000 uit

Iran, 300 uit Pakistan en 23 uit niet-buurlanden, waarbij dus niet kan afgeleid worden dat dit om westerse landen zou gaan en dat er geen weet is van vrijwillige terugkeer uit het Westen. Zij stelt voorts dat nog steeds wordt verwezen naar Dr. Schultz terwijl deze info reeds dateert van 2022.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker citeert verschillende passages van de bestreden beslissing waarbij hij wenst “zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS in de bestreden beslissing”.

Verzoeker verwijst naar het “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan november 2016” waaruit blijkt “dat Nangarhar inderdaad betwist gebied is, met veel aanslagen tot gevolg. Hierdoor is de Taliban dan ook talrijk aanwezig in de regio Nangarhar.”

Met dit betoog weerlegt verzoeker de vaststellingen en conclusies van verweerder niet.

Het weinig plausibele karakter van de oorzaak van verzoekers problemen: *“Volgens uw verklaringen zag u ’s morgens twee gemaskerde mensen aankomen met motorfietsen. Ze plaatsten iets onder een brug en vertrokken weer (CGVS p. 12 en p. 14). U herkende de mensen niet, maar zij herkenden u blijkbaar wel. Ongeveer een half uur later passeerde er een konvooi van het Afghaans leger. U riep dit konvooi een halt toe en meldde hen dat enkele mensen een bom onder de brug hadden gelegd (CGVS p. 12). Er kan evenwel maar weinig geloof worden gehecht aan de omstandigheden die maakten dat u in staat was om het militaire konvooi te waarschuwen voor het dreigende gevaar.”*

Verzoeker verklaarde namelijk zelf eerder in het gehoor dat de taliban vooral ’s avonds en ’s nachts actief waren in uw dorp (CGVS p. 6): *“Het is bijgevolg weinig realistisch dat de taliban op klaarlichte dag (’s morgens) een bom plaatsen onder een brug in het volle zicht van ooggetuigen. Overdag, bij daglicht, lopen zij immers een groot risico om betrappt te worden, wat net de reden is dat de taliban vooral onder dekking van het duister handelen. De vraag blijft dan ook onbeantwoord waarom deze mannen openlijk en bij klaarlichte dag zoiets zouden doen wat in feite verborgen moest blijven voor buitenstaanders. Geconfronteerd met deze vaststelling moet u uiteindelijk toegeven dat u niet kan uitleggen hoe het komt dat de taliban die ochtend zo openlijk hun clandestiene activiteiten uitvoerden (CGVS p. 14).”*

Er kan ook redelijkerwijze aangenomen worden dat mochten de taliban u daar daadwerkelijk hebben gezien, zij meteen – alleszins veel sneller - zouden hebben ingegrepen en controle hadden genomen over de situatie zodat u de kans niet zou krijgen om de autoriteiten te verwittigen: *“Een logische opvolging van de feiten zou immers zijn geweest dat als u tegen de verwachtingen van de taliban in aanwezig was op de plaats waar ze zaken uitvoerden die het daglicht niet mochten zien, de aanwezige talibanleden meteen actie hadden genomen tegen u. Een actie waarbij ze u het zwijgen oplegden of ervoor zorgden dat u ze niet kon zien of een andere manier om ervoor te zorgen dat u hun plan niet in de kiem zou smoren en al zeker niet naar de overheidstroepen zou stappen.”*

Verzoeker betoogt dat hij het militair konvooi inlichtte omdat hij ervan overtuigd was dat, als hij niks zou doen, de taliban erachter zouden komen dat hij hen gezien had. Hij voelde zich zo onzeker door hetgeen hij gezien had, dat hij meteen actie heeft ondernomen.

Met dit betoog weerlegt verzoeker de vaststellingen en conclusies van verweerder niet.

Verweerder stelt vast: *“Een tweede en nog belangrijker vaststelling is dat uw houding niet in overeenstemming was met het gevaar dat u liep als getuige, en waarvan u zeker op de hoogte moest zijn.”*

Verzoeker laat volgende vaststellingen ongemoeid:

“Immers, gevraagd of u niet bang was van de taliban, antwoordde u dat u “die mensen echt beu” was (CGVS p.15). Na het zien van een aankomend legerkonvooi stapte u vrijwel meteen naar de overheid zonder hier lang over na te denken of de feiten vooraf met iemand te bespreken (CGVS p. 15). Deze beslissing moet in het licht van uw verklaringen over de talibanaanwezigheid in uw regio worden gelezen en beoordeeld. U had een duidelijk zicht op de controle- en machtsmechanismen van de taliban in uw dorp en regio (CGVS p. 6,7), en stelt zelf dat niemand uit uw regio spontaan de taliban zou durven verklikken uit angst voor represailles (CGVS p. 15). Het kan dus niet anders dan dat u beseftte welke ernstige veiligheidsrisico's uw daden met zich kon meebrengen. Aangezien Afghanistan een collectieve maatschappij is, en uw handelen dus ook zou afstralen op uw ouders, broers en zussen, zette u hun veiligheid al evenzeer op het spel. Uw broer zei u dat ook (CGVS p. 15). Het komt dan ook niet doorleefd over dat u, die eerst zo weinig interesse toonde dat u tot op heden niet zeker bent of er echt een bom lag onder de brug (CGVS p. 12, 14, 17), na een halfuur plots in een opwelling besliste om “iedereen te redden” (CGVS p. 15). Aangezien u zelf ook zegt dat het leger op routineuze wijze veiligheidscontroles uitvoerde om dergelijke bommen op te sporen (CGVS p. 15-16) kan het nut van uw tussenkomst trouwens ook ernstig betwijfeld worden.”

Verweerder stelt vast dat het merkwaardig is dat verzoeker er niet bij stilstond dat hij zichzelf ook nog eens in potentieel groot gevaar bracht toen hij het militair konvooi tot staan probeerde te brengen: *“De gewapende militairen waar u op af ging hadden immers kunnen denken dat het om een hinderlaag ging en/of dat u zelf bij de taliban was. Het Afghaans leger was immers zelf voortdurend doelwit van aanvallen, onder andere vanuit uw eigen dorp (CGVS p. 8), en kon zich enkel in de relatieve veiligheid van een heus konvooi in uw regio begeven (CGVS p. 7). In de door u geschetste omstandigheden zou het dus hoegenaamd niet zeker zijn dat deze soldaten bereid waren om te stoppen en met u in gesprek te gaan. Uw uitleg dat de soldaten konden zien dat jullie aan landbouw deden en dus onschuldige burgers waren (CGVS p. 16) kan niet overtuigen. De guerrillatactieken die de taliban gebruikte waren enkel mogelijk omdat de taliban konden opgaan in de Afghaanse maatschappij.”*

Tot slot heeft verweerder verzoeker geconfronteerd met voormeld gebrek aan interne logica, waarop verzoeker repliceerde dat de plaats van de feiten geen plaats was waar de taliban het leger konden aanvallen of een aanval kon doen (CGVS p. 16). Verweerder besluit: *“Dit raakt kant noch wal omdat uw relaas net volledig gebaseerd is op het feit dat dit een gevaarlijke plaats was, waar de taliban een aanval plande door een bom te plaatsen onder een brug. Bovendien speelde dit alles zich volgens u dus af in een regio waar de taliban zeer actief waren.”*

Verzoeker betoogt dat hij het geld nodig had reden waarom hij dan ook verplicht was om verder te werken. Het CGVS houdt hier onvoldoende rekening mee.

Met dit betoog weerlegt verzoeker de vaststellingen en conclusies van verweerder niet.

Verweerder stelt dat het bijzonder ongerijmd is, na getuige te zijn geweest van de voorbereiding van een bomaanslag en in een opwelling besliste om een legerkonvooi te redden, dat verzoeker en zijn broer de rest van de dag gewoon verder bleven werken en pas bij het bezoek van de malik reageerden op de situatie (CGVS p. 17): *“Toch maakt u pas melding van een gesprek met uw ouders over deze kwestie wanneer u daar expliciet naar werd gevraagd. U voegt dan toe aan uw relaas dat jullie na het werk aan jullie ouders vertelden wat er zich had afgespeeld. Jullie ouders sloegen er geen acht op en zeiden: “we zullen zien wat er gebeurt” (CGVS p. 17). Ondanks het gegeven van de onveiligheid in uw dorp, de aanwezigheid van de taliban en u die de taliban had verklikt bij het Afghaans leger, troffen uw ouders met andere woorden geen veiligheidsmaatregelen, noch maakten ze zich ernstige zorgen (CGVS p. 17). Wanneer even later nog eens gepeild naar de volgorde van deze gebeurtenissen, geeft u een andere versie: u beweert dan dat uw vader het wel voorzichtiger vond dat u naar een oom zou gaan, maar dat u zelf de zaak niet ernstig nam tot de malik jullie kwam waarschuwen (CGVS p. 17-18). U gevraagd hoe u dacht dat de taliban zouden reageren op verraders, antwoordde u dat u gedood zou worden. U leefde bijgevolg in de wetenschap dat de taliban spionnen doodden, maar nam desalniettemin de dreiging vanuit de taliban niet serieus (CGVS p.18). Dit valt niet in een logisch geheel te wringen.”*

Door verzoeker worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerlei bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt.

Gelet op de terecht en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Verzoeker laat volgend relevant motief ongemoeid: *“Verder is het zeer merkwaardig dat het Afghaans leger u weinig vragen stelde over meer details of de precieze omstandigheden (wie, wat, waar, wanneer) van wat u zou hebben gezien. U hield het eerste voertuig van het konvooi tegen, een militair vroeg u wat er gebeurde, u antwoordde dat er iets onder een brug was gelegd. De militairen vroegen u verder niets meer en stapten uit. U ging terug naar uw veld (CGVS p. 16). U was nochtans een ooggetuige geweest en had het leger relevante informatie kunnen geven. Het is minstens vreemd te noemen dat het leger niet meer nieuwsgierig was naar details, als ze toch naar uw waarschuwing luisterden dat u iets verdachts had gezien.”*

Ook volgende pertinente vaststellingen laat verzoeker onbesproken: *“Na jullie vertrek naar een oom in Surkhrod liepen uw ouders volgens u geen gevaar meer omdat de taliban jullie niet zouden kunnen vinden (CGVS p. 17). Dat uw vader zich veilig kon wanen nadat hij ontdekte dat u door de taliban werd beschouwd als spion, en jullie het bevel van de taliban om u en uw broer uit te leveren hadden genegeerd, ondermijnt natuurlijk fundamenteel wat er nog rest van uw geloofwaardigheid. Dat uw ouders nog altijd op dezelfde plaats wonen (CGVS p. 10), en noch uw broer, noch uw vader nog enig actueel probleem hebben met de taliban (CGVS p. 19) is eveneens een duidelijke indicatie dat uw verklaringen niet waarheidsgetrouw zijn. Mochten de taliban u, en daarmee ook uw familie, werkelijk in het vizier hebben dan zouden ze op een meer doortastende wijze te werk gegaan zijn. Uit niets blijkt dat de taliban, die u van spionage beschuldigden, u actueel zoeken. Dat de taliban zo weinig moeite deed om u te pakken te krijgen bevestigt deze inschatting. De taliban kwamen niet rechtstreeks naar uw huis, maar waarschuwden u via tussenkomst van de malik. De taliban vroeg de malik om u uit te leveren (CGVS p. 17). Men zou verwachten dat ze snellere, directere en hardere actie zouden ondernemen indien zij u als een spion of tegenstander beschouwden. Het valt niet in te zien waarom de taliban zouden nalaten om u thuis te komen halen, indien zij werkelijk naar u op zoek waren. Door hun handelen gaven ze u uiteindelijk de kans om te ontkomen. Dat de taliban pas drie dagen later naar uw huis zijn gekomen, dreigden om de deur op te blazen alvorens ze het huis doorzochten en uw vader een pak slaag gaven (CGVS p. 13), waarna ze nog veel later nog eens een dreigbrief stuurden, is een bizarre en vooral omslachtige manier van handelen. Er kan niet worden ingezien, noch heldert u op, waarom de taliban die elke nacht uw dorp en uw huis konden betreden (CGVS p. 6,7) en wisten wie u was, niet direct thuis naar u kwamen zoeken.”*

Tot slot wordt vastgesteld dat verzoeker de motieven met betrekking tot de neergelegde “dreigbrieven” ongemoeid laat: *“De door u neergelegde dreigbrief ondergraaft verder uw geloofwaardigheid, eerder dan dat ze deze kracht kan bijzetten. U gaf meermaals aan dat het om twee brieven ging (CGVS p. 13). U voegde bij uw stukken echter één brief, weliswaar aan beide zijden bedrukt (Stuk 5 documenten verzoeker). Dit werd u ook getoond tijdens het persoonlijk onderhoud, waarna u abrupt uw verklaringen wijzigt en zegt dat u bedoelde dat het gaat om twee kanten van een brief, terwijl u dat nog even tevoren uitdrukkelijk had ontkend (CGVS p. 13). Het is al bedenkelijk dat u zo een flagrante fout maakt, en het kan al helemaal niet worden ingezien waarom uw ouders bij het ontvangen van deze brief zouden hebben verteld dat het ging om twee brieven. Na vertaling door het CGVS blijkt duidelijk dat het om één enkele brief gaat.*

In de brief wordt u met de dood bedreigd: “...Wij gaan jullie vernietigen en een doodstraf geven zodat het een les kan worden voor de Moslim natie. Wachten maar op jullie dood...” (zie stuk 5 documenten verzoeker, vertaald door CGVS). Bij de ontvangst van de ‘brieven’, in werkelijkheid dus één brief, vergewisten uw ouders zich echter niet omtrent de inhoud ervan. Meer nog: ze vermeldde de ontvangst ervan ook niet aan u toen u met hen belde na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 18), wat hoogst onlogisch is. U geeft aan dat uw ouders zelf niet kunnen lezen, maar zij vroegen evenmin aan iemand anders om de inhoud aan hen voor te lezen. Wat zij zeker zouden hebben kunnen doen, aangezien de neven van uw oom wel kunnen lezen (CGVS p.13). Bovendien bleek u zelf ook niet te informeren naar de inhoud van de ‘brieven’ nadat u te horen kreeg dat er ‘twee brieven’ waren toegekomen, wat blijkt geeft van opmerkelijke desinteresse. Het mag nochtans van een verzoeker verwacht worden dat hij zich ernstig informeert over de vervolging die hij vreest.”

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad

stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summiere post factum-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ter terechtzitting stelt verzoeker nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn “*verwestering*”.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij een praktiserende moslim is en dat hij minder dan twee jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

In de beslissing wordt terecht gesteld:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of

uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduoid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vrezan dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering.

Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdlyk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, dat geen precedentswaarde heeft, leidt niet tot een ander besluit.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan january 2023) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC